Коли пішли зі світу ґазди перші,
ти був поблизу — допоміг дійти.
А потім сів на їхній відумерші,
та їхні полонини і грунти

для тебе завеликі, а обійстя
замоцні.

Ти злякався їхніх ґражд!

Тому й вогню запраг,

як благовістя.

А благовоння погару, як страж,

роками пантрував. Хіба то біди?
Пусте!

Єсть Божий дім, і ти — при нім.

Нагим прийшов. Ні з чим зі світу підеш.
Ти Господа просив:

аби — ні з чим.

Провів ти перших ґаздів,

ти й останніх

кидаєш перед ликом Всеблагим.
Ти сам давно живеш

лише в сказаннях,

хоча живеш іще життям земним.

Ще пиво п'єш у Космачі — "Столичне".
У жертву ще приносиш ярчука,
щоб не пропало ремесло заплічне,
бо ангела караюча рука

меч опустила.

Нині ґазди перші —

апостоли твої, твої брати.
А той, кого ти ждеш на відумерші,
не йде.

А мав прийти і помогти.